FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN
fremsat den 8. marts 1988 *

Høje Domstol.

De relevante retsregler og sagernes forhistorie m. v.

De relevante retsregler i nærværende sager, og hvad der har givet anledning til sagerne, fremgår af mit forslag til afgørelse i de forenede sager 260/85 og 106/86, Tokyo Electric Company mod Rådet (»TEC-sagen«, Sml. 1988, s. 5855, 5884).

Brother Industries Ltd er en japansk producent af skrivemaskiner (mekaniske, elektriske og elektroniske), som selskabet sælger i eget navn rundt om i verden. Selskabet begyndte at fremstille elektroniske skrivemaskiner i 1980.

Ved forordningen om midlertidig told blev der indført en midlertidig antidumpingtold på 43,7% på importen af elektroniske skrivemaskiner fremstillet i Japan af Brother Industries Ltd.

Ved stævning, indgivet den 25. februar 1985, anlagde Brother Industries Ltd sammen med syv af sine datterselskaber i EF sag mod Kommissionen med påstand om annullation af forordningen om midlertidig told samt om skadeserstatning (sag 56/85).

Ved forordningen om endelig told af 19. juni 1985 blev der indført en endelig told på 21%, idet de beløb, der var stillet sikkerhed for i form af midlertidig told, skulle opkræves endeligt efter samme sats (21%).

Ved stævning, indgivet den 12. august 1985, anlagde de samme sagsøgere (som jeg i det følgende vil omtale som »Brother«, medmindre andet fremgår af sammenhængen) sag mod Rådet og Kommissionen (sag 250/85) med påstand om annullation af forordningen om endelig told i forhold til Brother, om skadeserstatning i en størrelsesorden, der skulle fastlægges på tidspunktet for domsafsigelsen, samt om, at Kommissionen og Rådet in solidum tilpligtedes at betale sagens omkostninger. Anbringenderne i denne sag ligner dem, der er fremsat i sag 56/85, idet de dog er mere udførlige.

Ved processkrift, indgivet den 29. august 1985, fremsatte Brother begæring om en udsættelse af gennemførelsen af forordningen om endelig told (sag 250/85 R). Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18. oktober 1985 blev denne begæring ikke taget til følge, idet afgørelsen om sagens omkostninger i denne forbindelse blev udsat (Sml. s. 3459).

I sin replik i sag 250/85, der blev indgivet den 26. marts 1986, frafaldt Brother både i denne sag og i sag 56/85 sin påstand om skadeserstatning. I en skrivelse af 8. april 1986 meddelte Brother endvidere, at annullationspåstanden i sag 250/85 ikke var rettet

* Oversat fra engelsk.

mod Kommissionen. Sagsøgeren havde dermed fuldstændigt hævet sag 250/85, for så vidt den var anlagt mod Kommissionen. Ved kendelse af 16. maj 1986 besluttede Domstolen herefter, at sag 250/85 skulle slettes af Domstolens register, for så vidt den var anlagt mod Kommissionen, idet Brother tilpligtedes at betale de omkostninger, som Kommissionen havde afholdt som sagsøger, herunder omkostningerne i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler.

Ved endnu en kendelse, ligeledes afsagt den 16. maj 1986, tog Domstolen en begæring fra Kommissionen om at måtte intervenere til støtte for Rådets påstande i sag 250/85 til følge, idet afgørelsen om sagens omkostninger (dvs. for så vidt angår interventionen) blev udsat. Cetma har ligeledes interveneret til støtte for Rådets påstande i sag 250/85.

Sag 56/85

I henhold til artiklerne 11 og 12 i grundforordningen, artikel 3 i forordningen om midlertidig told og Rådets forordning nr. 1015/85 om forlængelse af denne forordnings gyldighedsperiode (EFT 1985, L 108, s. 18) skulle forordningens retsvirkninger bortfalde, medmindre de blev videreført ved forordningen om endelig told, som hvor for eksempel betragtning 32 til denne forordning bekræfter konklusionerne i betragtningerne 30-33 til forordningen om midlertidig told. De beløb, der var blevet stillet sikkerhed for i form af midlertidig told, skulle således i henhold til artikel 2 i forordningen om endelig told opkræves endeligt efter en sats på 21% og ikke efter den foreløbigt fastsatte sats på 43,7%, idet et eventuelt udestående skulle tilbagebetales efter reglerne i grundforordningens artikel 11, stk. 7. Efter min opfattelse skal dele af forordningen om midlertidig told, der på denne måde er gentaget i forordningen om endelig told, anfægtes under en sag angående sidstnævnte forordning, og Brother har gjort dette i sag 250/85. De dele af forordningen om midlertidig told, der omvendt ikke er blevet videreført, er bortfaldet, hvorfor der ikke længere er noget, som kan annulleres.

Brother har gjort gældende, at selv om den nu er bortfaldet, skabte forordningen om midlertidig told en retstilstand, som Domstolen endnu i dag særskilt kan efterprøve lovligheden af. Den eneste relevante retsvirkning, som Brother henviser til, udspringer i realiteten af forordningen om endelig told. Brother anfører, at det, der blev lagt til grund i forordningen om midlertidig told, førte til ubegrundede forskelle med hensyn til satserne for den midlertidige told således, at da denne blev endeligt opkrævet, skulle TEC kun betale told efter en sats på 6,9% mod 21% for Brothers vedkommende. Det er imidlertid artikel 2 i forordningen om endelig told, der fastsætter satsen for den endelige opkrævning. Dette er den operative bestemmelse og den, som en sag må rettes mod. Selv om bestemmelsen delvis måtte videreføre forordningen om midlertidig told, kan man ikke hævde, at den pågældende retsvirkning udspringer af forordningen om midlertidig told.

Brother har endvidere støttet sig på afslutningen af proceduren, for så vidt angår Nakajima, jfr. artikel 1, stk. 2, i forordningen om midlertidig told. Denne afgørelse er imidlertid blevet ændret, idet en række andre foranstaltninger, som jeg har redegjort for i mit forslag til afgørelse i TEC-sagen, er trådt i stedet. Det savner efter min opfattelse grundlag, at retstilstanden, for så vidt

angår Nakajima, er blevet skabt af forordningen om midlertidig told.

Såfremt man kunne pege på selvstændige retsvirkninger af forordningen om midlertidig told efter den 19. juni 1985, er det klart, at en afgørelse fra Domstolen ville give mening. Såfremt Brother kunne godtgøre at have lidt et tab eller en skade som følge af forordningen om midlertidig told isoleret set (f. eks. rentetab i forbindelse med de beløb, som der blev stillet sikkerhed for i form af midlertidig told, og som senere blev tilbagebetalt), ville det på samme måde være muligt at træffe afgørelse herom, hvorved jeg dog bemærker, at det ville være vanskeligt at dokumentere noget tab, som kan kræves erstattet i henhold til EØF-Traktatens artikel 215. Under alle omstændigheder har Brother trukket sin erstatningspåstand i sag 56/85 tilbage.

Jeg mener på denne baggrund, at sag 56/85 efter den 19. juni 1985 ikke længere havde nogen genstand, hvorfor Brother ikke bør gives medhold i denne, ligesom sagsøgeren bør dømmes til at betale Kommissionens omkostninger. De spørgsmål, som er blevet rejst i sagen, bør undersøges inden for rammerne af sag 250/85.

Sag 250/85

Til støtte for sin annullationspåstand i sag 250/85 har Brother fremsat 16 anbringender, der kan henføres under følgende fem overskrifter: I — Den normale værdi, II — Eksportprisen, III — Sammenligningen, IV — Skade og V — Fællesskabets interesser.

I — Den normale værdi

For så vidt angår den normale værdi, har Brother anført følgende:

1. Der skete en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3, idet fællesskabsmyndighederne sammenlignede priser på markeder, hvor der gjaldt helt forskellige forhold med hensyn til udbud og efterspørgsel, således at det ikke var muligt at foretage nogen rimelig sammenligning. Af de grunde, jeg har angivet i mit forslag til afgørelse i TEC-sagen, kan der ikke gives sagsøgeren medhold heri. Man kan ikke frigøre sig fra retsvirkningerne af grundforordningen under henvisning til, at der kun er en lille eller slet ingen afsætning på hjemmemarkedet. En effektiv beskyttelse mod dumping er navnlig nødvendig, når det pågældende produkt som her hovedsagelig fremstilles med henblik på eksport.

2. Der skete en ændring af fast praksis, og grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra a), blev tilsidesat, derved at hjemmemarkedspriserne, når disse blev anvendt som grundlag for fastlæggelsen af den normale værdi, havde tilknytning til så små mængder, at disse ikke »muliggjorde« (dvs. kunne subsidiere) eksport til dumpingpriser. Jeg mener ikke, at det er nogen forudsætning efter de nugældende regler, at afsætningen på hjemmemarkedet skal kunne finansiere dumpingeksporten. Definitionen på dumping i artikel VI i GATT, artikel 2, stk. 1, i kodeksen og artikel 2, stk. 2, i grundforordningen udelukker klart, at man kan opstille en betingelse om, at der skal foreligge en sådan sammenhæng. Hvad angår den angivelige ændring af praksis, har Brother efter min opfattelse ikke dokumenteret, at der bestod nogen fast praksis før fastsættelsen af tærsklen på 5% i nærværende tilfælde. Jeg bemærker endvidere, at jeg af de grunde, jeg har angivet i mine forslag til afgørelse i *TEC*-sagen og i de forenede sager 277 og 300/85, Canon mod Rådet (Sml. 1988, s. 5731, 5768), anser denne tærskel for lovligt fastsat.

3. Der skete en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), idet den normale værdi, for så vidt angår størstedelen af de modeller, som sagsøgeren eksporterede, blev fastlagt på grundlag af den videresalgspris, som sagsøgerens forhandlerselskab i Japan anvendte. Brother Industries Ltd's elektroniske skrivemaskiner afsættes på det japanske marked gennem et forhandlerselskab, Brother Sales Ltd. Brother Industries Ltd ejer kun omkring 15% af aktiekapitalen i Brother Sales Ltd (idet Domstolen dog ikke har fået forelagt oplysninger om andre måder, på hvilke der eventuelt kan udøves en kontrol over forhandlerselskabet, f. eks. gennem stemmerettigheder, fælles ledelse eller personale, indirekte ejendomsret over aktier, aftaler eller simpel økonomisk pression). Der er imidlertid efter min opfattelse ingen tvivl om, at der er tale om et »forbundet« selskab, jfr. grundforordningens artikel 2, stk. 7, således at fællesskabsinstitutionerne med rette kunne se bort fra salg fra Brother Industries Ltd til Brother Sales Ltd og basere den normale værdi for de modeller, der blev solgt i tilstrækkeligt store mængder på det japanske marked, på den pris, der blev anvendt i første handelsled udadtil, dvs. salg fra Brother Sales Ltd. Hvad angår disse modeller, finder jeg, at den normale værdi retteligt blev fastlagt på grundlag af Brother Sales Ltd's faktiske afsætning på hjemmemarkedet, således at dette anbringende ikke kan lægges til grund.

4. Der skete en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), derved, at den beregnede værdi, for så vidt angår visse af de af Brother Industries Ltd eksporterede modeller, blev fastlagt på grundlag af den videresalgspris, som sagsøgerens japanske forhandlerselskab anvendte. Dette anbringende svarer til det foregående, bortset fra at det vedrører de modeller, som Brother ikke — eller ikke i tilstrækkeligt store mængder — solgte på det japanske marked, således at den normale værdi måtte fastlægges i form af en beregnet værdi. Af de grunde, jeg har angivet i mit forslag til afgørelse i TEC-sagen, mener jeg, at det er rigtigt — således som det anføres i betragtning 15 til forordningen om endelig told — at når den normale værdi fastsættes som en beregnet værdi efter grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), er formålet hermed at nå frem til den normale værdi, der ville være gældende, såfremt der havde været en afsætning på hjemmemarkedet. På samme måde som jeg mener, at den normale værdi baseret på en faktisk hjemmemarkedspris med rette blev fastlagt på grundlag af Brother Sales Ltd's salgspriser, er jeg ligeledes af den opfattelse, at en tilsvarende fremgangsmåde var korrekt i tilfælde, hvor den normale værdi blev fastlagt som en beregnet værdi, således at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i dette anbringende.

5. Den fortjenstmargen (71,18%), der indgik i beregningen af den normale værdi af de tre Brother-modeller, hvis normale værdi blev fastsat som en beregnet værdi, var for høj og urigtigt ansat, hvilket er udtryk for en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), samt magtfordrejning. Ved at fordele Brother Sales Ltd's generelle salgsomkostninger i Japan, ikke på selskabets afsætning i Japan, men på hele Brother-gruppens omsætning i hele verden (en omsætning, som er Brother Sales Ltd uvedkommende) undervurderede Rådet nødvendigvis Brother Sales Ltd's generalomkostninger (således at disse næsten blev reduceret til intet), samtidig med at selskabets fortjeneste i Japan blev sat for højt.

Da Brother Sales Ltd kun havde en afsætning i Japan, ville det efter min opfattelse have været rimeligt at fordele selskabets salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger på omsætningen i Japan. Afsætningen uden for Japan skete gennem andre selskaber, og jeg mener ikke, at det er rimeligt at inddrage denne i den

her omhandlede beregning. Der er efter min opfattelse her begået en fejl, men Brother har ikke fremlagt nogen dokumentation for, at der er begået magtfordrejning, og denne del af anbringendet kan ikke lægges til grund. Hvad angår den nævnte fejl, er denne uden betydning for den normale værdi i form af en beregnet værdi, der blev fastsat. Beregningsgrundlaget for fortjenstmargenen og salgs- og administrationsomkostningerne og andre generalomkostninger er det samme og disse faktorer hænger sammen. Får den ene større vægt, får den anden en mindre. Dette har Brother selv anført. Hvis fortjenesten er blevet sat for højt, er det fordi salgs- og administrationsomkostningerne og andre generalomkostninger blev sat for lavt. Såfremt fortjenstmargenen reduceres for at rette op på den omhandlede fejl, vil salgs- og administrationsomkostningerne og andre generalomkostninger derfor stige tilsvarende, og det endelige tal for den beregnede værdi af de pågældende Brother-modeller vil ikke blive ændret. Følgelig kan anbringendet ikke begrunde en annullation af forordningen.

II — Eksportprisen

Hvad angår eksportprisen, har Brother anført følgende:

6. Der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), idet Rådet i henseende til eksportpriser kræver, at der skal være plads til en »normal« fortjeneste to gange, nemlig dels en »normal« fortjeneste i forbindelse med den pris, til hvilken producenten sælger til sit EF-datterselskab, dels en »normal« fortjeneste i forbindelse med den pris, til hvilken datterselskabet videresælger til uafhængige købere i Fællesskabet. Som jeg har redegjort for i mit forslag til afgørelse i Canon-sagen og i mit forslag til afgørelse i de forenede sager 273/85 og 107/86, Silver Seiko mod Rådet (Sml. 1988, s. 5927, 5958), kunne fællesskabsmyndighederne lovligt se bort fra prisen mellem det japanske moderselskab og dets EF-datterselskab ved fastlæggelsen af eksportprisen, og da denne pris er en overførselspris, må de også kunne se bort fra den heraf følgende fortjeneste for EF-datterselskabet og i stedet lægge en »rimelig fortjenstmargen« til grund, der er baseret på, hvad en uafhængig importør ville have opnået under tilsvarende forhold. Efter min opfattelse handlede fællesskabsinstitutionerne i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), hvorfor anbringendet ikke kan lægges til grund.

7. Omkostningerne til køberkreditter blev i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), medregnet to gange, nemlig én gang som en finansieringsomkostning og derefter igen ved at fratrække dem i videresalgsprisen. Dette har fællesskabsinstitutionerne erkendt, og under retsforhandlingerne er beregningerne blevet korrigeret, hvilket førte til en nedsættelse af dumpingmargenen med 1,5%. Dumpingmargenen blev for Brothers vedkommende ansat til 33,6% og skaden til 21,9%, og den laveste af disse to angivelser — skadens omfang — var afgørende for toldsatsen (21%). Justeringen af dumpingmargenen havde derfor ingen indflydelse på toldsatsen, og efter min opfattelse foreligger der ingen yderligere fejl, som vil kunne begrunde en annullation af forordningen.

III — Sammenligningen

For så vidt angår spørgsmålet om sammenligning, har Brother anført følgende:

8. Der skete en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 9, derved, at eksportpriser ab fabrik blev sammenlignet med

en normal værdi fastlagt på grundlag af Brother Sales Ltd's videresalgspris.

9. Subsidiært gør sagsøgeren gældende, at fællesskabsmyndighederne har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 10, ved at afvise at tage hensyn til forskelle af betydning for prissammenligningen.

10. Mere subsidiært anføres det, at fællesskabsmyndighederne har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra c), ved at afvise at nedsætte Brother Sales Ltd's videresalgspriser forholdsmæssigt på grund af generalomkostninger af i hvert fald samme størrelse som EF-datterselskabernes generalomkostninger.

11. Der er sket en tilsidesættelse af lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, idet den stilling, ud fra hvilken en eksportør opererer på sit hjemmemarked og på markedet i EF, har en afgørende betydning for dumpingmargenen og dennes størrelse.

12. Der er sket en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, idet manglen på klarhed over forholdene og omsvingene i fællesskabsmyndighedernes antidumpingpraksis gjorde det fuldstændigt umuligt for Brother, selv teoretisk, at tilpasse sine priser ved eksport til EF med henblik på at undgå dumping.

Efter min opfattelse må samtlige disse anbringender vedrørende spørgsmålet om sammenligning forkastes, idet jeg henviser til de grunde, jeg har angivet i mine forslag til afgørelse i TEC- og Canon-sagerne.

IV — Skaden

Hvad angår spørgsmålet om skade, har Brother anført følgende:

13. Metoden for beregning af skadens omfang var urimelig, sammenligningen blev foretaget mellem priser og omkostninger, og kontradiktionsprincippet blev tilsidesat. Efter min opfattelse — jeg henviser her til mine forslag til afgørelse i TEC- og Canon-sagerne — var det lovligt at anvende målpriser ved fastlæggelsen af skadens omfang. Som jeg ser det, blev sammenligningen foretaget mellem priser og priser, i modsætning til hvad Brother hævder, og hvad angår spørgsmålet om de oplysninger, der blev givet Brother i denne forbindelse, mener jeg, at fællesskabsmyndighederne i det omfang, det var foreneligt med fortrolighedskravene i grundforordningen, gav sagsøgeren alle de oplysninger, der var blevet anmodet om.

14. I forbindelse med skadens opgørelse indgik der justeringer af hensyn til forskelle mellem forskellige modeller, som var urimelige, ligesom forskellige eksportører er blevet behandlet forskelligt. Efter min opfattelse — jeg henviser her til mit forslag til afgørelse i Canon-sagen — er det ikke blevet godtgjort, at det skulle være ulovligt at basere sig på et tal, der ligger midt imellem ansættelserne fra eksportørerne og ansættelserne fra industrien i Fællesskabet, jfr. betragtning 34 til forordningen om endelig told. Brother anfører, at da Olivetti havde indgået en samarbejdsaftale med Toshiba, TEC's moderselskab, den 14. maj 1985, kan TEC eller Olivetti eller begge disse selskaber måske have givet ansættelser, der var vildledende, men ifølge Brother selv har selskabet intet kendskab til, om dette rent faktisk skete. Der foreligger åbenbart intet til støtte for det anførte, der derfor ikke kan lægges til grund.

15. Ved ansættelsen af omfanget af dumping indgik målpriser for modeller, som blev markedsført af producenter i Fællesskabet, men som blev fremstillet i tredjelande. Rådet har om dette spørgsmål anført — og Brother erkendt rigtigheden heraf — at to af de modeller, som angiveligt blev fremstillet i tredjelande, rent faktisk blev fremstillet i Fællesskabet, og at to modeller, der blev fremstillet i Japan og markedsført i Fællesskabet på »OEM«-basis (»original equipment manufacturer«), ikke blev taget i betragtning ved opgørelsen af skadens omfang. Hvad angår de øvrige af de modeller, som Brother har henvist til, erkendte Rådet, at selv om de blev solgt i Fællesskabet af Olivetti, blev de rent faktisk fremstillet i Singapore, idet Rådet under sagens behandling har rettet op på denne fejl ved forordning nr. 113/86 af 20. januar 1986 (EFT 1986, L 17, s. 2). Denne justering førte ikke til nogen ændring af toldsatsen for Brothers vedkommende. Genstanden for dette anbringende er derfor bortfaldet.

V — Fællesskabets interesser

16. Brother har endelig gjort gældende, at vurderingen af Fællesskabets interesser, jfr. grundforordningens artikel 12, var ufuldstændig i den forstand, at antidumpingtolden på japanske produkter vil komme den amerikanske eksportør IBM til gode snarere end industrien i Fællesskabet, hvortil kommer, at såfremt det er muligt at opnå en afsætning til de høje priser, som antidumpingtolden medfører, vil dette få en uønsket inflationsvirkning i Fællesskabet.

Efter min opfattelse kan forhold, der vedrører producenter i andre tredjelande end Japan, principielt ikke få nogen betydning for resultatet af en procedure, som har til formål at afgøre, om japanske producenter har solgt til dumpingpriser. Såfremt det fastslås, at dette har været tilfældet, og at industrien i Fællesskabet behøver en beskyttelse mod denne dumping, betyder den omstændighed, at en producent i et andet tredjeland muligvis indirekte vil kunne drage fordel af en antidumpingtold, ikke i sig selv, at der sker en tilsidesættelse af grundforordningen. Et forhold som det omtalte kan være en af de faktorer, som fællesskabsmyndighederne kan inddrage ved vurderingen af Fællesskabets interesser. Det er åbenbart, at fællesskabsmyndighederne råder over vide skønsmæssige beføjelser ved denne vurdering, og efter min opfattelse har Brother ikke godtgjort, at disse beføjelser med urette blev udøvet ved sammenligning med eksportører i andre tredjelande end Japan. Hertil kommer, at fællesskabsmyndighederne måtte foretage en afvejning hvad angår på den ene side ulemperne ved højere priser på kort sigt for forbrugerne i Fællesskabet og på den anden side hensynet til, at industrien i Fællesskabet kan overleve. Denne afvejning blev foretaget som angivet i betragtning 40 til forordningen om endelig told, og efter min opfattelse har Brother ikke dokumenteret, at fællesskabsmyndighedernes skønsmæssige beføjelser herved blev udøvet på retsstridig måde. Jeg mener således, at anbringendet må forkastes.

Efter min opfattelse må sagsøgte herefter i det hele frifindes i sag 250/85. Rådet og Cetma har krav på at få godtgjort deres omkostninger i sagen, herunder omkostningerne i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler, idet de har nedlagt påstand herom. Der er allerede ved den tidligere nævnte kendelse af 16. maj 1986 blevet truffet bestemmelse om, at Kommissionen har krav på at få godtgjort de omkostninger, den har afholdt som sagsøgt, herunder omkostningerne i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler. Den har nu krav på at få godtgjort de omkostninger, den har afholdt som intervenient i nærværende sag.

Sammenfatning

Jeg skal herefter sammenfattende foreslå,

— at der ikke gives sagsøgeren medhold i sag 56/85, enten fordi sagen savner genstand, eller ud fra samme betragtninger som dem, der må føre til, at sagsøgte frifindes i sag 250/85, og at Brother dømmes til at betale Kommissionens omkostninger i sag 56/85, samt

— at sagsøgte frifindes i sag 250/85, og at Brother dømmes til at betale Rådets og Cetmas omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler, tillige med de omkostninger, som Kommissionen har afholdt som intervenient.